

Could be



Van jongs af aan worden ons verhaaltjes en sprookjes verteld. Dat stimuleert de fantasie en dat zorgt er voor dat we ook weer makkelijker verhaaltjes kunnen verzinnen. Gek is dat eigenlijk. Terwijl we opgroeien en er achter proberen te komen hoe de wereld in elkaar zit, moeten we ook nog eens feit en fictie uit elkaar weten te houden. Alsof het leven al niet ingewikkeld genoeg is...

Misschien is dat ook wel de reden. Fictie als verlichting voor een realiteit die nu eenmaal niet zo makkelijk – wellicht zelfs onmogelijk – te vatten is.

Could be draait om het vertellen van verhaaltjes, het bedrijven van fictie, tot in de hoogste religieuze uithoeken van de menselijke geest en zelf daar aan voorbij, het onbekende buitenaardse in.

Could be is een KABK One Nest Stand, een avondlange presentatie van studenten van de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten te Den Haag die reageren op de vorige tentoonstelling. In dit geval was dat The Damagomi Project van Floris Schönfeld. Deze kunstenaar had bij Nest een zaalvullende presentatie gemaakt rond een fictionele commune uit Californië, op zoek naar richting en verlichting.

Nu was het aan de studenten zelf om fictionele waarheden te verkondigen of om die te onderzoeken. Voor de meesten betekent dit een eerste presentatie buiten de beschermende muren van de kunstacademie en om hen te helpen richting een professionele presentatie kregen ze de hulp van een curator van Nest en drie professionals van buiten.

Kunstenaar Floris Schönfeld, kunstenaar Esther Kokmeijer, criticus Yasmijn Jarram en curator Eelco van der Lingen leverden tijdens een traject van een maand feedback op de plannen van de studenten en hielpen hen richting een succesvolle productie.



Tobias Lengkeek

Schilderijen zijn volgens **Tobias Lengkeek** fictionele objecten; de verf op doek wil eigenlijk altijd iets tonen wat er niet is, op de verf op het doek na dan. In het geval van de werken van Tobias zijn er echter nog wat meer lagen te duiden. Zijn schilderijen willen eigenlijk ook geen schilderijen zijn. Sommige maken zich los van de muur en ambiëren het sculpturen te worden. Zijn werk staat in de steigers als een nieuwbouwhuis dat gaat komen en wiens uiteindelijke vorm we kunnen voorspellen dankzij de steigers die al opgetrokken zijn.

Zo bij elkaar verzameld ontkomen we er niet aan de verschillende afbeeldingen met elkaar in verband te brengen en zelf een nieuwe visuele narratief te zien, door Tobias opgedrongen.

Tobias vertelt ons een verhaal, over iets met natuur en menselijk ingrijpen, en over iets met het willen duiden van de wereld.

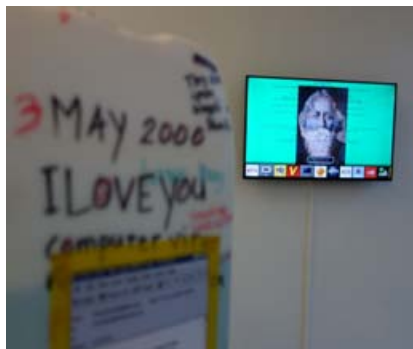


Robin van der Heijden

Robin van der Heijden heeft deze wereld ondertussen al verlaten en richt zich op het buitenaardse.

Haar werk komt voort uit het boek 'Ufo-waarnemingen boven Nederland en België'.

De ufo wordt beschouwd als het lulletje van de pseudowetenschap zegt ze zelf, maar zij wil de groep wetenschappers die zich er serieus mee bezig houden niet voor gek verklaren. Het maakt haar niet uit of het nu gaat om fictie of om een onbekende realiteit; dat mensen er zonder gêne mee bezig zijn, is voor haar genoeg om het te aanvaarden als potentiële werkelijkheid. Ze heeft zeven beschrijvingen van het geluid van overvliegende ufo's bestudeerd en gevisualiseerd. Vervolgens heeft ze haar best gedaan de geluiden te reconstrueren, waardoor er nu om de zoveel tijd een ufo overvliegt in Nest; een echte.



Max de Waard

Max de Waard heeft uit twee bestaande narratieven een nieuwe geschapen. 'The Stream of Life' ontmoet 'The Live Stream'.

Rechts naast de ingang klinken oosterse tonen en het gekletter van een rustgevend fonteintje. Deze horen thuis in de wereld van dichter, toneelschrijver en Nobelprijswinnaar Rabindranath Tagore. 'The Stream of Life' is zijn gedicht, dat soms op het televisiescherm te lezen is. Dit zit vreemd vermengt met een live stream. Deze live stream is niet letterlijk een live stream; het beeld wordt niet live uitgezonden. Het is wellicht eerder een life stream; het is de code van het I Love You virus dat enige jaren geleden vanuit Hong Kong de wereld in werd gestuurd en miljoenen euro's aan schade veroorzaakte op computersystemen van mensen die even dachten geliefd te worden.

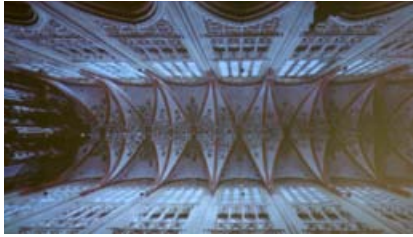
De narratieven worden begeleid door koelvløeistof, een coolbox en een Zwitsers landschap. In het landschap komt de 'stream of life' terug in oppervlakkig gekraste leuzen, als een boodschap in een boom, snel gekerfd, maar eeuwig bewaard in een niet te duiden Zwitserse bergrug.



Helena Frijs

Van **Helena Frijs** zijn verschillende tekstwerken te vinden, verspreid over de ruimte van Nest.

Het zijn quotes uit films. Het zijn wel hele specifieke. Het zijn quotes waarin in een film een breuk wordt aangekondigd binnen de filmische werkelijkheid. Plots wordt in de fictie van de film het eigen verhaal verlaten en wordt de film zelf als fictie geïdentificeerd. De camera wordt gericht op de film en haar onechte werkelijkheid, de coulissen krijgen een rol en de werkelijkheid binnen de film wordt ontmaskerd. Helena doet met deze quotes het tegenovergestelde. Ze maakt objecten van de teksten en plaatst ze in een tentoonstellingsruimte. We stappen de film niet uit, Helena trekt ons er in. Ze maakt van de ruimte van Nest een set. De ogen van de bezoekers worden camera's die de scènes aftasten en tot zich nemen. Het publiek beleeft haar eigen film en mag haar eigen narratief samenstellen.



Bauwien Ubbens

Bauwien Ubbens neemt ons mee de kerk in. Ze doet wat vele kerken al eeuwenlang gedaan hebben: ze betovert het publiek met een uitzicht op de hemel. De plafonds in de kerken communiceren de almacht van God en zijn onmogelijk te vatten aanzicht en panorama. Bauwien maakt er een hedendaagse kermisattractie van. Als in 'de spin' draaien we alle kanten op om soms plotsklaps een andere kant weer op te gaan. Het biedt een hedendaagse blik vol sensatie en entertainment op een plek waar vroeger echte verhalen en bovenaardse narratieven geboren werden.



Jero Cornevin

Jero Cornevin biedt ieder die op zijn yogamatje wil gaan liggen een sprookje aan. Het sprookje klinkt wellicht niet onbekend in de oren, maar misschien dat het sprookje buiten de context van de kindertijd toch wel een beetje anders klinkt. Welk verhaal wordt hier nu eigenlijk verteld? Jero biedt een nieuwe interpretatie en een verankering van het verhaal in een beeld. Dit beeld bestaat uit de echte en concrete materialen waar zijn constructies mee gemaakt zijn. Jero maakt het verhaal werkelijk. Als de bezoeker goed naar het verhaal luistert dan doet deze dat ook, want uiteindelijk biedt een sprookje een werkelijkheid aan de luisteraar die zijn of haar verbeelding hiertoe de gelegenheid geeft.



Yulia Khamlova

"Mijn lichaam is de tempel van mijn ziel" zei voetballer Edgar Davids ooit toen hij werd beschuldigd van het gebruik van de doping Nandrolon. Volgens **Yulia Kharlamova** is hij niet de enige die zijn lichaam religieuze betekenis toebedeelt. In de huidige maatschappij voeren we volgens Yulia continu rituelen uit ter ere van ons lichaam. We smeren ons in met balsems en lotions, terwijl we eigenlijk ook wel weten dat deze de afbraak van onze tempel niet echt tegengaan. In haar installatie is een opsomming te zien van verschillende afgodsbeelden die gezamenlijk een groot lichaam vormen; een uiteengescheurd lijf. Het is het lichaam dat we verafgoden, dat we willen behouden, maar dat we tegelijkertijd continu beschadigen.



Rosemary Niehaus

Rosemary Niehaus neemt ons mee naar een geloofsovertuiging die een stuk minder destructief ingesteld is. Haar werk draait om het idee van het natuurgeloof. Dat geloof is eerder een levenshouding dan een religieuze overtuiging. Het is een geloof dat ze kent uit haar jeugd en achtergrond uit de Alpen, een plek die ze in sterk contrast ziet met de platte wereld waar ze nu verblijft. In haar werk zoekt ze het detail dat niet langer duidt dat we ons bevinden op een eindeloze alpenwei of slechts op een stukje gras tussen twee snelwegen. Het hemelblauw wordt slechts door de opletende kijker betrappt op het spoor van een vliegtuig en dat sommige beelden geschoten zijn uit een voortrazende trein zal ook niet altijd direct duidelijk zijn.

NEST *zaaltekst*



Lois Richard



Li Ma

Ook **Lois Richard** neemt ons mee naar haar jeugd. Ze zoekt de herinneringen op waarvan ze eigenlijk niet meer zeker weet of ze gebaseerd zijn op echte gebeurtenissen, op fantasieën of op een geromantiseerde en uitvergroete werkelijkheid.

In de mist van haar vroegste herinneringen woonde ze met haar ouders en oudere zus op een woonboot achter Artis. Samen met de verhalen van haar familie en een serie dia's gaat ze terug en onderzoekt ze waar ze zelf iets heeft toegevoegd aan de beelden uit een lang verleden.

Li Ma zwaait ons in haar werk toe vanaf een ziekenhuisbed. Ze is er zelf niet, want ze ligt vanavond in datzelfde ziekenhuisbed. Haar bijdrage aan *Could be* kreeg gedurende het proces een bijzonder dramatische wending. De ziekenhuisscènes werden als laatste toegevoegd.

Li Ma begon een verhaal over haar boeddhistische overtuiging. Zij is de kar met computers die over vele pingpong tafels rijdt. Diezelfde boeddhistische overtuiging brengt haar er toe om een cirkelvormig gebaar met haar hand te maken, een symbool voor eenheid. Het verhaal is uiteindelijk rond.